

Nhà báo Đỗ Cao Cường nói:

“Khi một người Hồng Kông đứng lên, cả triệu người Hồng Kông che chắn. Khi một người Việt Nam đứng lên, họ phải xác định không gia đình, không sự nghiệp, không bạn bè. Đôi khi một mình họ chống lại cả thế giới này!”.

Đúng vậy, với tư duy nô lệ đã ăn sâu vào tiềm thức, sự hèn nhát bạc nhược trong tâm trí người Việt dẫn đến sự thờ ơ, bàng quan và vô cảm với mọi vấn đề xung quanh, tới mọi vấn nạn của xã hội, tới sự an nguy của Đất Nước, của Dân Tộc. Họ lạnh lùng một cách kinh ngạc, mặc nhiên cho người khác đấu tranh, với suy nghĩ được thì cùng hưởng, không được thì một mình nó phải chịu, chẳng liên quan đến họ. Họ chẳng bao giờ dám like hay chia sẻ những bài viết phản đối những bất công của xã hội chứ đừng nói đến việc viết một bài hoặc xuống đường để bày tỏ chính kiến hay thể hiện cái quyền làm Người của mình.

Đôi khi họ còn cay nghiệt gọi những người đấu tranh là phản động, được thế lực thù địch Việt Tân đứng sau cho tiền, giật dây, kích động, trong khi chính họ và cả những người đấu tranh chẳng hề biết thế lực thù địch Việt Tân thuộc đảng phái nào, có trụ sở hoạt động ở đâu.

Thực sự, những người bị cho là Phản Động ấy, họ cảm thấy bị CÔ ĐỘC giữa người thân và đồng bào mình, đáng sợ gấp nghìn lần hơn sự cô đơn giữa bầy sói phản quốc, hay giữa hang ổ của kẻ thù..!